

בש"פ 8825/15 - מדינת ישראל נגד סלומון רדאי

בבית המשפט העליון

בש"פ 8825/15

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: סלומון רדאי

בקשה רביעית להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין

הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: י"ז בטבת התשע"ו (29.12.2015)

בשם המבקשת: עו"ד עידית פרג'ון

בשם המשיב: עו"ד ארנון איתן

החלטה

1. לפני בקשה לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) להארכת מעצרו של המשיב, בפעם הרביעית, בתשעים ימים שיימנו החל מתאריך 05.01.2016, או עד למתן פסק דין ב-תפ"ח 20705-07-14 בבית המשפט המחוזי בירושלים, לפי המוקדם.

2. בתאריך 10.07.2014 הוגש כנגד המשיב כתב אישום הכולל שלושה אישומים, בגדרם מיוחסות לו העבירות הבאות: באישום הראשון, רצח בכוונה תחילה, עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); באישום השני, הצתה, עבירה לפי סעיף 448 רישא לחוק העונשין; באישום השלישי, ניסיון רצח עבירה לפי סעיף 304(א) לחוק העונשין.

3. על פי המתואר באישום הראשון בין השנים 2001-2003 המשיב היה בן זוגה של פוקטה בוגלה ז"ל (להלן: המנוחה). בכתב האישום נטען כי המשיב חשד במנוחה כי היא בוגדת בו ועוסקת בזנות. בנוסף, המשיב נהג להכות את המנוחה מעת לעת תוך שהוא גורם לה חבלות שונות על גופה. המבקשת טוענת כי במועד שאינו ידוע לה במדויק, עובר לתאריך 26.04.2003, גמלה בליבו של המשיב החלטה לרצוח את המנוחה. לצורך כך, הצטייד המשיב, בין היתר, בזוג כפפות. בשעות הערב של אותו היום המשיב והמנוחה שהו יחדיו בירושלים. בשעה שאינה ידועה במדויק למבקשת, אך לאחר השעה 20:30, במסגרת תוכניתו של המשיב להמית את המנוחה, המשיב והמנוחה נסעו לקבר השיח' בגבעת המטוס בירושלים (להלן: מקום האירוע). המבקשת טוענת עוד כי בהגיעם למקום האירוע, לפני שעת חצות, המשיב הכה ודקר את המנוחה, בין השאר, באמצעות חפץ הדומה לגרזן, ודקר אותה דקירות רבות, בראשה, בצווארה ובפלג גופה העליון. תוך כדי כך, המשיב אף דרך ברגלו על צווארה של המנוחה ומעך אותו. לפי הנטען בכתב האישום, מעשי המשיב הובילו למותה של המנוחה, והוא הותיר את גופתה של המנוחה זרוקה במקום האירוע.

4. על פי המתואר בחלק הכללי לאישומים השני ו-השלישי, המשיב נעצר בחשד לביצוע הרצח המתואר לעיל בשנת 2003, אולם שוחרר ממעצרו לאחר כחודש, משלא נמצאו די ראיות להעמידו לדין. במהלך שנת 2009, במסגרת חקירה סמויה שהתנהלה כנגד המשיב בגין הרצח הנ"ל, הופעל סוכן משטרה (להלן: הסוכן) בעת שהשניים ריצו במקביל עונש מאסר בגין עבירות אחרות. במסגרת יחסיהם של השניים ובהוראת מפעילי הסוכן, הסוכן נפגש עם המשיב בתאריך 26.03.2014 וחידש את קשריו עימו, וזאת במטרה לרכוש את אמונו. החל משלב זה, המשיב והסוכן שמרו על קשר, אשר במסגרתו חברו לביצוע פעילויות עברייניות שונות בפיקוח המשטרה, כמפורט באישומים השני ו-השלישי כפי שיתואר להלן.

5. על פי המתואר באישום השני, הסוכן מסר למשיב כזב, בהוראת מפעיליו, כי הוא מעוניין לשרוף רכב של אחר המסוכסך עימו, וביקש מהמשיב לסייע לו בכך. המשיב נענה להצעת הסוכן. בתאריך 27.05.2014 המשיב והסוכן נסעו ברכבו של הסוכן לרח' רינגבלום בירושלים. כשהגיעו השניים למקום, המשיב ניפץ חלון רכב שחנה במקום, שפך לתוכו מיכל דלק והצית את הרכב. הסוכן שילם למשיב בגין מעשה זה סך של 2,000 ש"ח.

6. על פי המתואר באישום השלישי, בתאריך 01.06.2014 הסוכן שאל את המשיב, בהוראת מפעיליו, אם הוא מעוניין לפגוע בחברתו לשעבר של הסוכן תמורת סך של 10,000 ש"ח. במסגרת הקשר ביקש המשיב מהסוכן תמונה וכתובת של החברה הנ"ל ומסר לסוכן כי הוא ידאג לביצוע המשימה. בהזדמנות נוספת סיכמו השניים כי הסוכן ישלם למשיב עבור מעשיו סך של 10,000 דולר ארה"ב. בתאריך 24.06.2014 הסוכן והמשיב נפגשו, ובמעמד זה הסוכן אמר למשיב כי האדם שאת רכבו הציתו חייב לו כספים ואף השפיל אותו. במהלך השיחה המשיב הציע לפגוע באותו אדם באמצעות אקדח. הסוכן אמר למשיב כי הוא מעוניין להמית את אותו אדם באמצעות הצמדת מטען חבלה לרכבו, וכי ידריך את המשיב כיצד להניח מטען זה. בתאריך 25.06.2014, הסוכן אסף את המשיב מביתו כשברשותו חפץ הנחזה להיות מטען חבלה (להלן: מטען דמה). לפי הנטען בכתב האישום, הסוכן הראה למשיב כיצד להפעיל את מטען הדמה באמצעות שלט רחוק. לאחר מכן, השניים נסעו לרח' הרא"ה בירושלים ושם הורה הסוכן למשיב להניח את מטען הדמה מתחת לרכב חונה. המשיב הניח את מטען הדמה מתחת למושב הנהג של הרכב והשניים המתונו להגעת בעל המכונית

בכוונה להפעיל את מטען הדמה הנ"ל ובמטרה להמיתו. בשלב זה עצרו כוחות משטרה את המשיב.

7. בד בבד עם הגשת כתב האישום המבקשת הגישה בקשה לעצור את המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. המבקשת טענה כי כנגד המשיב ישנן ראיות לכאורה טובות להוכחת אשמתו, לרבות הודאתו בפני הסוכן על הרצח משנת 2003. עוד נטען כי מעשיו של המשיב מקימים עילת מסוכנות לפי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים בצירוף ס"ק (ג) באשר קיים יסוד סביר לחשש שהמשיב יסכן את ביטחון הציבור. עוד נטען כי העבירות המיוחסות למשיב בוצעו באלימות חמורה ותוך שימוש בנשק קר וחם ועל כן מקימות כנגדו עילת מסוכנות אף לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים. המבקשת טענה, בנוסף, כי מסוכנותו של המשיב לביטחון הציבור נלמדת אף מעברו הפלילי המכביד בעבירות אלימות, סמים ורכוש, אשר בגין ריצה עונשי מאסר. המבקשת טענה לבסוף כי קיים חשש להימלטותו של המשיב מאימת הדין ואף לשיבוש הליכי משפט בשל כך שגרם בעבר לעדות בתיק זה לשנות את גרסתו.

8. בתאריך 18.09.2014, בית המשפט המחוזי הנכבד (כב' השופט ב' גרינברגר) קבע כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב בשלושת האישומים הנ"ל. באשר לאישום הראשון נקבע כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב בעבירת רצח וכי מתקיימת בנסיבות חזקת המסוכנות הסטוטורית הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ג)(1) לחוק המעצרים בהקשר זה. בית המשפט המחוזי הנכבד היה ער לחלוף הזמן מאז הרצח, אך חרף זאת קבע כי במקרה דנן לא מתקיימות הנסיבות החריגות המצדיקות שחרור לחלופת מעצר. בהקשר זה בית המשפט המחוזי הנכבד עמד על עברו הפלילי המכביד של המשיב הכולל עבירות סמים, רכוש ואלימות (לרבות שוד מזוין, תקיפת בן זוג, תקיפה סתם ואיומים).

לנוכח האמור לעיל, בית המשפט קמא הנכבד הורה לעצור את המשיב עד לתום ההליכים נגדו. ביחס לאישומים השני והשלישי בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי על אף שהעבירות בוצעו תוך מעורבותו של סוכן מדיח, הרי שניתן לעצור את המשיב עד תום ההליכים אף בגין עבירות אלו.

9. משלא נסתיים משפטו של המשיב במסגרת תשעת חודשי המעצר - המבקשת ביקשה להאריך את מעצרו בתשעים ימים. בתאריך 31.03.2015 הוריתי על הארכת מעצרו של המשיב בפעם הראשונה מעבר לתשעה חודשים בתשעים ימים, בהסכמתו, וזאת החל מתאריך 10.04.2015 (בש"פ 1079/15).

10. לאחר מכן, משלא נסתיים משפטו של המשיב במסגרת תקופת הארכת המעצר הראשונה ביקשה המבקשת, פעם נוספת, להאריך את מעצרו בתשעים ימים. בתאריך 08.07.2015 הוארך מעצרו של המשיב בפעם השנייה מעבר לתשעה חודשים, בתשעים ימים, בהסכמתו, וזאת החל מתאריך 09.07.2015 (בש"פ 4543/15, כב' השופט מ' מזוז).

11. בהמשך הדרך, משלא נסתיים משפטו של המשיב במסגרת תקופת הארכת המעצר השנייה ביקשה המבקשת, פעם נוספת להאריך את מעצרו בתשעים ימים. בתאריך 17.09.2015 הוארך מעצרו של המשיב בפעם השלישית מעבר לתשעה חודשים, בתשעים ימים, בהסכמתו, וזאת החל מתאריך 07.10.2015 (בש"פ 6218/15, כב' השופט צ' זילברטל).

12. בבקשתה שבפני, לה לא ניתנה הסכמה מטעמו של המשיב, המבקשת פירטה בהרחבה את השתלשלות

העניינים במשפטו של המשיב עד לנקודת זמן זו. בתמצית, על פי האמור בבקשה, בתאריך 21.07.2014 התקיימה ישיבת הקראה בתיק. בתאריך 23.11.2014, התקיים דיון בעניין תשובת המשיב לכתב האישום. בתאריך 05.01.2015, בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי קמה למשיב הגנה מן הצדק ביחס לאישומים השני והשלישי נוכח הפעלתו של "סוכן מדיח" באישומים אלו (להלן: ההחלטה). בתאריך 01.03.2015 המבקשת הגישה ערעור על ההחלטה הנ"ל, ואולם הערעור נמחק על הסף לאחר שנקבע כי אין בידי המבקשת זכות לערער בשלב זה על ההחלטה (ראו: ע"פ 1549/15, מתאריך 23.07.2015 (כב' הרשמת ל' בנמלך)). בתאריך 26.02.2015 החלה שמיעת הראיות בתיק. המבקשת מוסרת כי עד כה נתקיימו שלושה עשר מועדי הוכחות, ובהם נשמעו כשבעה-עשר עדים. מועדי הוכחות נוספים נקבעו לתאריכים 05.01.2016 ו-20.01.2016, אשר מצויים בתקופת ההארכה המבוקשת.

13. לטענת המבקשת, למשיב מיוחסת עבירה חמורה ביותר, ממנה נלמדת "מסוכנות עצומה", כלשונה, לאחר שלפי הנתען, המשיב תכנן להמית את בת זוגו, דקר אותה דקירות רבות בראשה ובפלג גופה העליון ובמקביל מעך את צווארה. המבקשת מוסיפה עוד כי מסוכנותו של המשיב מתחזקת אף נוכח עברו הפלילי המכביד - כאשר מדובר בעבירות שבוצעו על ידו לפני ולאחרי הרצח המיוחס לו בשנת 2003. המבקשת מדגישה כי מדובר בתשע הרשעות קודמות, בין היתר, בעבירות אלימות, סמים ורכוש שבגינן המשיב אף ריצה עונשי מאסר ממושכים. המבקשת טוענת עוד כי במהלך תקופת המעצר המבוקשת התיק צפוי להתקדם באופן משמעותי ולנוכח המכלול האמור אין מנוס מהמשך הארכת מעצרו של המשיב עד לתום משפטו.

14. המשיב טוען, מנגד, כי יש לדחות את הבקשה. לטענת המשיב, הרצח, מושא האישום הראשון, בוצע בשנת 2003 ובשעתו הוא שוחרר לאחר כחודש ימים של מעצר משלא מצאו בחקירה די ראיות להאשמתו. חקירת הפרשה חודשה רק בשנת 2014 והוא כופר אף בהאשמתו הנוכחית ברצח. המשיב טוען עוד כי האישומים השני והשלישי נמחקו בעקבות קבלת טענת הגנה מן הצדק, כאשר הדבר גרם בעקיפין לעיכוב בשמיעת עדותו של הסוכן המשטרתי בתיק. המשיב מוסיף וטוען כי התיק איננו מתנהל בקצב משביע רצון וכי הדיונים בתיק צפויים להימשך אף מעבר לתקופת הארכת המעצר המבוקשת. על כן המשיב עותר להורות על בחינת חלופת מעצר על ידי שירות המבחן.

דיון והכרעה

15. לאחר שעייתי בבקשה ושמעתי את טיעוני הצדדים, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה - להתקבל. אפרט עתה את הנימוקים להחלטתי זו.

16. ההליך של הארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים נועד בעיקרו לבקרת התנהלותו של המשפט, שעה שהוא חורג ממגבלת הזמן שהקציב המחוקק מלכתחילה, בסעיף 61 לחוק הנ"ל, לניהול ההליך הפלילי, וכן לבחינת השלכותיה של התארכות זו על הנאשם (ראו: בש"פ 2635/09 מדינת ישראל נ' פלוני (05.04.2009)). במסגרת אותו תהליך בקרה, על בית המשפט לבחון, בין היתר, את אופן התנהלות המשפט, סיבת הימשכותו והזמן הנותר לסיומו, ולקבוע האם נעה נקודת האיזון באופן שיש להעדיף את זכותו של הנאשם לחירות על פני האינטרס בהגנה על שלום הציבור וצרכי ניהול המשפט (ראו: בש"פ 8022/05 מדינת ישראל נ' פלד (06.09.2005); בש"פ 767/10 מדינת ישראל נ' פלוני (23.03.2010); בש"פ 2214/10 מדינת ישראל נ' סויטאת (25.3.2010); בש"פ 2204/10 מדינת ישראל נ' קונין (28.03.2010)).

בפסיקתנו נקבע עוד, כי הליך זה איננו המקום להעלות טענות לעניין כרסום בראיות, או להציע לראשונה חלופות מעצר אפשריות. ככל שקיימות טענות בעניינים אלו – ראוי שהן יידונו בפני הערכאה הדיונית במסגרת בקשה לעיון חוזר, ולא אגב דיון בבקשת המדינה להארכת מעצר (ראו: בש"פ 7291/09 מדינת ישראל נ' רון (22.09.2009)).

17. בחינת קצב התנהלותו של המשפט מלמדת כי פרק ההוכחות בתיק מתקדם בקצב סביר, אם כי רצוי, כמובן, לנסות ולהאיצו ככל האפשר. בשלב זה, כפי שמודיעה המבקשת וכאמור לעיל, מועדי הוכחות נוספים נקבעו לתאריכים 05.01.2016 ו-20.01.2016. ויש לצפות כי התיק יתקדם משמעותית עוד בתקופת ההארכה הנוכחית. כך או אחרת, לא התרשמתי כי חלוף הזמן הביא בשלב זה לשינוי כה משמעותי באיזון בין זכותו של המשיב לחירות מזה ואינטרס הציבור מזה, באופן המצדיק את בחינת שחרורו של המשיב לחלופת מעצר. בנסיבות העניין דומה עלי כי אכן נשקפת לכאורה מסוכנות רבה מהמשיב, עליה ניתן ללמוד מהמעשים המיוחסים לו במסגרת אותם חלקים בכתב האישום שלא בוטלו, מחומרתם ומנסיבות ביצועם הקשות. לפי הנטען – המשיב ביצע, כאמור, רצח בכוונה תחילה באלימות רבה בליווי נשק קר, ולאחר תכנון מקדים, כאשר המניע למעשה הינו כעס על בת זוגו, שנבע מחשדו כי היא איננה נאמנה לו, לשיטתו. מעשים אלו המיוחסים למשיב אמנם מעוררים חשש ממשי כי שחרורו של המשיב עלול לסכן את הציבור, שהרי דרכו של המשיב, על פי הנטען, אלימה ביותר, מה שנלמד גם מעברו הפלילי המכביד.

18. נוכח כל האמור לעיל – אני מורה על הארכת מעצרו של המשיב בתשעים ימים, שיימנו החל מתאריך 05.01.2016 או עד למתן פסק דין בתפ"ח 20705-7-14 בבית המשפט המחוזי בירושלים, לפי המוקדם.

ניתנה היום, ד' בשבט התשע"ו (14.1.2016).

ש ו פ ט